

ΠΕΡΙ ΑΥΤΙΣΜΟΥ

ΚΕΝΤΡΟ ΑΥΤΙΣΜΟΥ

Άρθρα εκπαιδευόμενων
Παρουσιάσεις
Εργασίες
Ερωτήσεις - Απαντήσεις
Εκπαιδευτικά προγράμματα

Τεύχος 68

ΠΕΡΙ ΑΥΤΙΣΜΟΥ

Τεύχος: 68

Σεπτέμβριος 2017

Ιδιοκτήτης – Εκδότης:

Στέεμαν - Κοκκαλίδου Μαρέικε

Ηλεκτρονικό ταχυδρομείο:

Info@kentro-aytismou.com

Επωνυμία: «Περί Αυτισμού»

Ιστοσελίδα:

<http://www.kentro-aytismou.com/el/>

Έδρα: Ελλησπόντου 22, Καλαμαριά

Διεύθυνση αλληλογραφίας:

Ελλησπόντου 22, Καλαμαριά, Τ.Κ.

55132

Τηλέφωνα επικοινωνίας:

2310- 450941 & 6940402054

Ετήσια συνδρομή: 25 ευρώ - **στο**

λογαριασμό 483-002121-042164

**Alpha Bank (STEEMAN MARIA
EUGENI KORN)**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεραπευτικό παιχνίδι ή καλύτερα θεραπευτική επαφή	2
Τι κάνει το θεραπευτικό παιχνίδι διαφορετικό	4
Η Μαρέικε σας απαντά	5
Play therapy	7
Το παιδί ξέρει	8
Μια μητέρα μιλάει	11
Σκέψεις και συναισθήματα εκπαιδευόμενων	12
Το παιχνίδι και ο ορισμός του	13
Το ανθρώπινο συναίσθημα διαμορφώνει την πραγματικότητα	15
Ακολουθούμε το γέλιο	17
Συζητώντας με τους γονείς	18
Λειτουργία εντέρου και αυτισμός	19
Ο αριθμός αυτιστικών παιδιών εκτινάχθηκε στα ύψη	20
Αγκαλιά: Η μεγαλύτερη ανταμοιβή	21
Τι έγγραφα στο facebook	22
Στερεοτυπική συμπεριφορά ίσον μαγικό κλειδί	25
Ετήσια εκπαίδευση στο Θεραπευτικό Παιχνίδι	26
Τα προγράμματα του Κέντρου	27
Ας γνωριστούμε από κοντά	31

**Θεραπευτικό
παιχνίδι, ή
καλύτερα
Θεραπευτική
Επαφή**

**Από την
Μαρέικε Στέεμαν-
Κοκκαλίδου**

Όταν αναφερόμαστε στο Θεραπευτικό παιχνίδι Κ.Α.Λ.Ε.Σ.Μ.Α., εννοούμε πολλές φορές ουσιαστικά θεραπευτική επαφή. Υπάρχουν παιδιά που βρίσκονται σε μια φάση στην οποία δεν παίζουν. Εννοώ εδώ ότι δεν τους ενδιαφέρει κανένα αντικείμενο για να ασχοληθούν με αυτό. Ο Ορέστης είναι σε τέτοια φάση τώρα, και η Χαρούλα. Δεν ζητάνε τίποτα, δεν ανταποκρίνονται σε προτάσεις μας και καταλαβαίνω πως δεν είναι σωστό να τους ταρακουνήσω ώστε να γίνουν πιο δραστήριοι. Αφού επιδιώκουμε να εισπράττουν αποδοχή άνευ όρων από μας, αυτό θα πάρουν και αυτό σημαίνει ότι δεν είναι συνετό να επιμένουμε σε δράση.

Με τον Ορέστη ξαπλώνουμε πολύ. Μπορεί να φέρουμε μερικά αυτοκινητάκια κοντά μας, αλλά και χωρίς αυτό περνάμε υπέροχα. Θα αναρωτιέστε πώς γίνεται αυτό;

Ο Ορέστης χαμογελάει και μας κοιτάει στα μάτια πολύ συχνά. Επαφή υπάρχει και χωρίς δράση με παιχνίδι. Κάνουμε κάποιες κινήσεις με τα χέρια του, ή τρίβουμε το πόδι του, ή λέμε τραγουδάκι καθώς σηκώνω ένα ένα τα πόδια του. Αφού βλέπω το χαμόγελό του, και μου δίνει ξανά και ξανά το πόδι του για να το επαναλάβω, μου δείχνει πώς αυτό είναι αυτό που χρειάζεται αυτή τη στιγμή. Μπορεί να μην κάνουμε τίποτα συγκεκριμένα, αλλά εμείς είμαστε παρόντες μαζί του κάθε στιγμή. Η προσοχή που δέχεται από μας είναι πολύ θεραπευτική, η αίσθηση που εισπράττει ότι δεν έχουμε καμία απαίτηση και ότι περνάμε και εμείς υπέροχα μαζί του, είναι τόσο ευεργετικό για τον Ορέστη, που αυτό τον οδηγεί σε μια θετική εξέλιξη. Μόνο αγάπη, μόνο αποδοχή άνευ όρων. Όταν θέλει να παίζουμε με κάποιο παιχνίδι πάλι, θα γίνει αυτό ξανά με την ίδια χαρά και τον ίδιο ενθουσιασμό. Είναι η θετική ενέργεια μας, που κάνει καλό.

Κάπως έτσι ισχύει για τη Χαρούλα. Είναι και αυτή σε μια φάση παθητικότητας. Μόνο με το ζόρι θα την κατάφερα να 'κάνει' κάτι και πιθανόν θα θύμωνε κιόλας.

Τη ρώτησα λοιπόν αν ήθελε να ανάψω κεράκια και ίνσενς και να βάλω ωραία μουσική και αφού μου είπε το ναι, περνούσαμε ολόκληρη ώρα ακούγοντας μουσική. Αυτό δεν σημαίνει ότι παρέμεινα αδρανής.

Ήμουν σε εγρήγορση όλη την ώρα! Και η ώρα πέρασε τόσο γρήγορα!

Τι έκανα λοιπόν; Κοιτούσα τα κεράκια μαζί της. Όταν εστιάζουμε κι οι δύο την προσοχή μας στο ίδιο πράγμα, αυτομάτως δημιουργείται κοινωνικότητα. Μερικές φορές έκλεινα κι εγώ τα μάτια μου για να απολαύσω τη στιγμή μαζί της καθώς και την μουσική. Της έδινα Reiki, τής έστελνα χρυσό φως και έπειτα είπα, για όλη την οικογένεια, μια προσευχή. Για αρκετή ώρα καθόμασταν και είχε η Χαρούλα το πόδια της επάνω στα δικά μου πόδια. Ήταν μια πολύ γεμάτη ώρα, με τρυφερότητα, αμοιβαιότητα και αγάπη.

Είδα το πρόσωπό της να αλλάξει: Εκεί που ήταν αρκετά σφιχτή όταν μπήκε μέσα, την είδα να χαμογελάει μερικές φορές και το πρόσωπό της άρχισε να λάμπει. Δεν αμφιβάλλω στιγμή ότι αυτή η ώρα ήταν τόσο για εκείνη όσο και για μένα πολύτιμη και θεραπευτική.

Ωφέλιμος είναι ο τρόπος που αναζητάμε επαφή με το παιδί. *Εμείς* κάνουμε την κάθε στιγμή πολύτιμη. Η στάση μας απέναντί του είναι το εργαλείο που βάζει τα θεμέλια για μια ουσιαστική σχέση αμοιβαιότητας. Δεν μπορώ να τονίσω αρκετά τη σημασία της αποδοχής άνευ όρων. Και τους τρόπους με τους οποίους εκφράζεται.

Τι κάνει το Θεραπευτικό Παιχνίδι διαφορετικό από τις άλλες θεραπείες;

Το Θεραπευτικό Παιχνίδι Κ.Α.Λ.Ε.Σ.Μ.Α. είναι το μοναδικό πρόγραμμα το οποίο πιστεύει πως τα παιδιά που αντιμετωπίζουν σοβαρές δυσκολίες έχουν τη δυνατότητα για θεραπεία και ανάπτυξη.

Το Θεραπευτικό Παιχνίδι είναι ένα καινοτόμο πρόγραμμα που περιλαμβάνει τη συμμετοχή του θεραπευτή στο παιχνίδι του παιδιού χωρίς να δίνονται (στο παιδί) οδηγίες και κανόνες. Το πρόγραμμα θεωρεί τους γονείς ως βασικούς δασκάλους, θεραπευτές και διευθυντές των δικών τους προγραμμάτων και χρησιμοποιεί το σπίτι ως το καταλληλότερο περιβάλλον, στο οποίο οι γονείς να βοηθήσουν τα παιδιά τους.

Το Θεραπευτικό Παιχνίδι τόλμησε να προτείνει ότι ο σεβασμός και η βαθιά φροντίδα θα είναι οι πιο σημαντικοί παράγοντες που επηρεάζουν τα κίνητρα του παιδιού να μάθει, και βασικές του αρχές είναι η αγάπη και η αποδοχή ένα σημαντικό μέρος. Χρησιμοποιώντας αυτή τη στάση, πρέπει πρώτα να επιδιώξουμε να δημιουργήσουμε δεσμούς και ένα ασφαλές περιβάλλον. Στη συνέχεια εφαρμόζεται ο ήχος κι έπειτα δοκιμασμένες από πρόγραμμα εκπαιδευτικές τεχνικές.

Οι αρχές παραμένουν ο ακρογωνιαίος λίθος της προσέγγισής μας.

Πώς οι αρχές και οι τεχνικές του Θεραπευτικού Παιχνιδιού ωφελούν τα παιδιά με ειδικές ανάγκες;

Η συμμετοχή στις επαναλαμβανόμενες και τελετουργικές συμπεριφορές του παιδιού είναι το κλειδί για το ξεκλείδωμα στο μυστήριο αυτών των συμπεριφορών και διευκολύνει την επαφή με τα μάτια, την κοινωνική ανάπτυξη και την ένταξη των άλλων στο παιχνίδι.

- Χρησιμοποιώντας το κίνητρο του παιδιού προωθείται η μάθηση και χτίζονται τα θεμέλια για την εκπαίδευση και την απόκτηση δεξιοτήτων.
- Η διδασκαλία μέσα από το διαδραστικό παιχνίδι έχει ως απόρροια την αποτελεσματική και ουσιαστική κοινωνικοποίηση και επικοινωνία.
- Η ενέργεια, ο ενθουσιασμός εμπλέκουν το παιδί στη διαδικασία του παιχνιδιού και το παιδί δρα σε ένα κλίμα συνεχούς αγάπης της μάθησης και της αλληλεπίδρασης.
- Χρησιμοποιώντας μια αισιόδοξη στάση σχετικά με την εξέλιξη του παιδιού μεγιστοποιείται η παιδική απόλαυση, η προσοχή και η επιθυμία μέσω του Θεραπευτικού Παιχνιδιού.
- Ο γονιός αποτελεί την πιο σημαντική και διαρκή πηγή του παιδιού που παρέχει συνεκτική και συναρπαστική εστίαση για την εκπαίδευση και την έμπνευση.

- Δημιουργώντας ένα ασφαλές, χωρίς περισπασμούς χώρο εργασίας / παιχνιδιού διευκολύνεται το βέλτιστη περιβάλλον για τη μάθηση και την ανάπτυξη.

Μαρία Γκουκούμη

Η ΜΑΡΕΪΚΕ ΑΠΑΝΤΑΕΙ ΣΤΙΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΣΑΣ

Ερώτηση:

Πώς χειριζόμαστε την κατάσταση εδώ στο Κέντρο Αυτισμού, όταν ένα παιδί κάνει κάτι καταστροφικό ή επικίνδυνο, πχ. βάζει πλαστελίνη στο στόμα του ή χτυπάει το τζάμι με ένα σκληρό αντικείμενο;

Απάντηση:

Δεν λέμε μη και όχι!! Αντιδράμε το λιγότερο δυνατόν. Το παιδί δεν έρχεται εδώ στο θεραπευτικό παιχνίδι, για να μάθει να συμπεριφέρεται, αλλά για να αποκτήσει αμοιβαιότητα και κοινωνικότητα. Δεν έχει επίγνωση ότι μια πράξη είναι ανεπιθύμητη, γιατί ακολουθεί αυτό που του αρέσει. Μπορεί να του αρέσει η αντίδρασή μας! Γι' αυτό δεν θα δώσουμε καμία αντίδραση, για να μην βγάλει χαρά από αυτό.

Φυσικά όμως και δεν επιτρέπω τέτοιες συμπεριφορές. Δεν αφήνω ένα

παιδί να χαλάει πράγματα και δεν το ρισκάρω να καταπιεί κάτι. Εξαρτάται από το επίπεδο του παιδιού το τι θα κάνω. Αν δεν καταλαβαίνει από λόγια ακόμα, απλά μαζεύω και εξαφανίζω το συγκεκριμένο παιχνίδι ή το βγάζω από το στόμα του χωρίς δεύτερη κουβέντα. Ο,τι χάλασε, χάλασε. Την επόμενη φορά θα έχω το νου μου περισσότερο ή θα φροντίσω να μην του δώσω πχ. πλαστελίνη για ένα διάστημα.

Αν καταλαβαίνει τι του λέω, θα το προειδοποιήσω: "Αν το ξανακάνεις, θα το πάρω το" Και αυτό θα το κάνω μόλις δω, ότι το επιχειρήσει ξανά. Συνήθως βγάζω το αντικείμενο έξω από το δωμάτιο, για να μην μπορεί να το ζητήσει άλλη φορά. Αν θυμώσει, θύμωσε. Αποδέχομαι το παιδί μαζί με το θυμό του.

Δεν δίνω σημασία στην πράξη του λοιπόν, απλά αφαιρώ το επικίνδυνο αντικείμενο.

***Το να πεις όχι στα πράγματα
που δεν έχουν σημασία,
δημιουργεί χώρο για τα
πράγματα που έχουν σημασία***

Η παιγνιοθεραπεία (play therapy)

Η θεραπεία μέσω του παιχνιδιού αναπτύχθηκε κατά τον 20^ο αιώνα. Το παιχνίδι αποτέλεσε μέρος της ψυχαναλυτικής θεραπείας από το 1930, όταν η Melanie Klein και η Anna Freud ξεκίνησαν να χρησιμοποιούν τεχνικές παιχνιδιού στην παιδική ψυχοθεραπεία (Γκαράνη, 2008). Οι τεχνικές παιχνιδιού που χρησιμοποιούσαν είχαν κατευθυντικό χαρακτήρα, δηλαδή οι ψυχαναλύτριες παρότρυναν τα παιδιά να κάνουν μια συγκεκριμένη δραστηριότητα με σκοπό να αντλήσουν μέσα από τη δραστηριότητα αυτή ορισμένα στοιχεία για το παιδί απαραίτητα για την θεραπευτική διαδικασία ή για να επιτύχουν τους προσδοκώμενους στόχους τους. Αργότερα, πλήθος κλινικών που ασχολούνται με το παιδί άρχισαν να διατυπώνουν θεωρίες για την παιγνιοθεραπεία (McMahon, 1992).

Η παιγνιοθεραπεία μπορεί να είναι κατευθυντική: η θεραπεύτρια αναλαμβάνει την ευθύνη για καθοδήγηση και ερμηνεία, ή μπορεί να είναι μη-κατευθυντική: η θεραπεύτρια επιτρέπει στο παιδί να αναλάβει την ευθύνη και την καθοδήγηση της διαδικασίας. Και στις δύο προσεγγίσεις δεν ισχύει κανένας περιορισμός με τις ομάδες, τις μορφές ή τους χώρους παιχνιδιού. Η ειδοποίησή τους διαφορά είναι ότι στην κατευθυντική προσέγγιση, τα παιδιά πρέπει να αποκτούν συγκεκριμένες εμπειρίες μέσω της παιγνιώδους δράσης τους, ενώ με την μη-κατευθυντική προσέγγιση, τα παιδιά παίζουν ικανοποιητικά, ελεύθερα και αυθόρμητα (Πανταζής, 1999).

Η παιγνιοθεραπεία (playtherapy) είναι μια ψυχοθεραπευτική προσέγγιση που αποσκοπεί στην πρόληψη, διάγνωση, θεραπεία και εξέλιξη των ανηλίκων χρησιμοποιώντας το πιο γνωστό σε αυτά μέσο, το παιχνίδι. Η παιγνιοθεραπεία αποτελεί εναλλακτική μέθοδο ψυχοθεραπείας κατά την οποία τα παιδιά που αντιμετωπίζουν προβλήματα, μπορούν να εκφραστούν μέσω της πιο γνωστής και καθημερινής τους ασχολίας. Άλλωστε, σύμφωνα με τον D.W. Winnicott, «το παιχνίδι είναι εκείνο που είναι καθολικό και που ανήκει στην υγεία: το παίξιμο διευκολύνει την ανάπτυξη και συνεπώς την υγεία» (McMahon, 1992).

Η θεραπεία μέσω του παιχνιδιού είναι μια δομημένη, θεωρητικά βασισμένη προσέγγιση θεραπείας που στηρίζεται στις τυπικές επικοινωνιακές και μαθησιακές διαδικασίες των παιδιών. Τα παιχνίδια δρουν σαν να είναι οι λέξεις του παιδιού. Για το παιδί το παιχνίδι αποτελεί κώδικα επικοινωνίας. Μέσω του παιχνιδιού οι ειδικοί μπορούν να βοηθήσουν τα παιδιά να μάθουν πιο προσαρμοστικές συμπεριφορές, όταν υπάρχουν ελλείψεις συναισθηματικές ή κοινωνικές δεξιότητες. Η θεραπεία μέσω παιχνιδιού μπορεί επίσης να χρησιμοποιηθεί για την ενίσχυση της γνωστικής ανάπτυξης και για την παροχή γνώσεων για την επίλυση εσωτερικών συγκρούσεων (Γκαράνη, 2008).

Η παιγνιοθεραπεία είναι κυρίως κατάλληλη και ωφέλιμη για τα παιδιά ηλικίας από 3 έως 12 χρονών. Ωστόσο, και οι έφηβοι και οι ενήλικες επίσης επωφελούνται από τις τεχνικές παιχνιδιού. Το play therapy άλλοτε, χρησιμεύει ως πρωταρχική παρέμβαση και άλλοτε, ως μια βοηθητική θεραπεία για πολλαπλές συνθήκες διανοητικής υγείας και ανησυχίες, όπως είναι ο χειρισμός του θυμού, του πόνου, της απώλειας, του διαζυγίου, της διάλυσης οικογενειών (Γκαράνη, 2008). Παράλληλα, χρησιμοποιείται για αντιμετώπιση ή εξομάλυνση «τραυμάτων» των παιδιών, αλλά και για την τροποποίηση κοινωνικών και ψυχοσυναισθηματικών διαταραχών.

Πιο συγκεκριμένα, το play therapy βοηθάει τα παιδιά να γίνονται πιο υπεύθυνα, να αναπτύσσουν πιο επιτυχείς στρατηγικές, να βρίσκουν νέες και δημιουργικές λύσεις στα προβλήματά τους και να διακατέχονται από σεβασμό και αποδοχή για τον εαυτό τους και τους άλλους. Παράλληλα, τα παιδιά μέσω της παιγνιοθεραπείας μπορούν να μάθουν νέες κοινωνικές δεξιότητες και σχετικές δεξιότητες με την οικογένεια, να βιώνουν και να εκφράζουν τα συναισθήματά τους και να καλλιεργήσουν την ενσυναίσθηση και το σεβασμό για τις σκέψεις και τα αισθήματα των άλλων. Τέλος, τα παιδιά μπορούν μέσω του παιχνιδιού να αποκτήσουν μια καλύτερη γνώση και βεβαιότητα για τις ικανότητές τους, να βελτιώσουν την αυτοεκτίμησή τους και να μειώσουν το άγχος τους (Cattanach, 2003).

Φανή Αντωνούδη,

**Απόφοιτη του Τμήματος Κοινωνικής και Εκπαιδευτικής Πολιτικής
και Φοιτήτρια Μεταπτυχιακού Ειδικής Αγωγής του Πανεπιστημίου Λευκωσίας**

Το παιδί ξέρει!

Μη-κατευθυντική προσέγγιση της παιγνιοθεραπείας

Είναι σύνηθες, οι περισσότεροι άνθρωποι που δείχνουν ενδιαφέρον για την παιγνιοθεραπεία, να ωθούνται να ασχοληθούν με αυτή, από τη στιγμή που έχουν διαβάσει το βιβλίο της Virginia Axline (1911- 1988), «Ντιπς, ένα παιδί αναζητάει τον εαυτό του». Το βιβλίο αυτό, αναλύει τις συνεδρίες παιγνιοθεραπείας που υποβάλλεται ο Ντιπς, ενός παιδιού με συμπεριφορικές και επικοινωνιακές διαταραχές, με την

Virginia Axline, γνωστή παιγνιοθεραπεύτρια, η οποία δόμησε τη μη-κατευθυντική προσέγγιση του play therapy (McMahon, 1992).

Η μη-κατευθυντική προσέγγιση βασίζεται στη θεωρία προσωπικότητας και θεραπείας του Carl Rogers (1902- 1987). Η βασική πεποίθηση της θεωρίας αυτής είναι ότι μέσα σε κάθε ζωντανό οργανισμό υπάρχει μια παντοδύναμη τάση για επιβίωση, διαφοροποίηση, ανάπτυξη, ωρίμανση και ανεξαρτητοποίηση. Η τάση αυτή εργάζεται αδιάκοπα για την πραγμάτωση του οργανισμού, αλλά χρειάζεται το «κατάλληλο έδαφος» για να «ευδοκιμήσει». Για ένα πρόσωπο είναι απαραίτητο να νιώθει ότι μπορεί να είναι ο εαυτός του, ότι και αν σημαίνει αυτό την κάθε δεδομένη στιγμή, ότι ο εαυτός αυτός γίνεται κατανοητός και αποδεκτός χωρίς όρους από τους άλλους και τον ίδιο, καθώς και ότι η ύπαρξή του είναι άξια σεβασμού. Όσο πιο κοντά στο ιδανικό είναι οι συνθήκες γύρω του, τόσο περισσότερο απελευθερώνεται η τάση πραγμάτωσής του και τόσο περισσότερο οδηγείται στην εκπλήρωση του δυναμικού του. Αν οι συνθήκες δεν είναι ευνοϊκές, τότε η τάση πραγμάτωσης θα βρει άλλους τρόπους να προσπαθήσει να εκπληρώσει το δυναμικό του εαυτού. Το άτομο αναγκάζεται να στρεβλώσει την οπτική και τη συμπεριφορά του για να μπορέσει να επιβιώσει και να αναπτυχθεί σε έναν εχθρικό κόσμο (Rogers, 1996).

Η βασική αρχή της μη-κατευθυντικής προσέγγισης είναι ότι τα παιδιά έχουν την ικανότητα να επιλύουν μόνα τους τα προβλήματα τους. Πιο συγκεκριμένα, η θεραπευτική αξία αυτής της ψυχολογικής μεθόδου επικεντρώνεται στην ικανότητα του παιδιού να είναι ικανό και υπεύθυνο άτομο που προσπαθεί να επικοινωνήσει με τον εαυτό του. Η Axline αναφέρει ότι υπάρχουν δύο βασικές αλήθειες πάνω στις οποίες δομείται και η παιγνιοθεραπεία: κανένας δεν μπορεί να γνωρίζει περισσότερα για τον εσωτερικό κόσμο ενός ατόμου από τον ίδιο τον εαυτό του, και η ελευθερία της έκφρασης δημιουργεί και εξελίσσει τον εσωτερικό κόσμο κάθε ατόμου (McMahon, 1992).

Η Axline εξόπλισε το «δωμάτιο του παιχνιδιού» με πλήθος υλικών και παιχνιδιών, όπως είναι η άμμος, το νερό, τα υλικά για ζωγραφική, οι δαχτυλομπογιές, οι κούκλες, τα ομοιώματα σπιτιών και οικογενειών, οι μινιατούρες αυτοκινήτων, ανθρώπων και ζώων κ.α. Δημιούργησε ένα ασφαλές χώρο, όπου το παιδί μπορεί να εκδηλώσει ελεύθερα τα ενδιαφέροντα και τις ανησυχίες τους. Μέσα σε αυτό το ασφαλές δωμάτιο, το παιδί επιλέγει ελεύθερα τι θα κάνει, ενώ ο θεραπευτής δρα παρατηρητικά και ανακλαστικά, ακούγοντας αυτά που εκφράζει το νεαρό άτομο (McMahon, 1992).

Ο θεραπευτής πρέπει να διακατέχεται από το αίσθημα της ενσυναίσθησης, ενώ παράλληλα θα πρέπει να αναγνωρίζει και να αποκωδικοποιεί όσα εκφράζονται από το παιδί κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού. Η Axline όρισε οχτώ βασικές αρχές που πρέπει να εφαρμόζονται από τους θεραπευτές στην μη-κατευθυντική παιγνιοθεραπεία

(McMahon, 1992) . Συνοπτικά, οι αρχές αυτές είναι οι εξής: α) η δημιουργία μιας ασφαλούς σχέσης μεταξύ του θεραπευτή και του παιδιού- ασθενή, β) η αποδοχή του παιδιού, όπως αυτό είναι, γ) η ανάπτυξη μιας σχέσης όπου το παιδί μπορεί να εκφράσει αυτό που αισθάνεται, δ) η αποδοχή ότι το παιδί μπορεί μόνο του να βρει λύσεις στα προβλήματα του, ε) η μη- κατευθυντική στάση του θεραπευτή προς το παιδί, στ) η αναμονή για τη σταθερή εξέλιξη του παιδιού, και ζ) η δημιουργία ορίων που μπορούν να σταθεροποιήσουν τη διαδικασία της παιγνιοθεραπείας (Play Therapy United Kingdom).

Έτσι, ο θεραπευτής είναι απαραίτητο να δημιουργήσει ένα «ασφαλές και ζεστό» περιβάλλον για το παιδί, το οποίο είναι ικανό να βοηθήσει στην ανάπτυξη μιας φιλικής, αλλά και ουδέτερης σχέσης μεταξύ του θεραπευτή με το παιδί. Σύμφωνα με την Axline, στην περίπτωση που ένα παιδί παραμένει σιωπηλό, ο θεραπευτής δεν το παροτρύνει να κάνει κάτι, αλλά παραμένει και αυτός σιωπηλός. Αντίθετα, στην κατευθυντική παιγνιοθεραπεία, σε ανάλογη περίπτωση ο ειδικός προτρέπει το παιδί να πάρει κάτι ή τελικά παίρνει αυτός ένα παιχνίδι και το δίνει στο παιδί (McMahon, 1992).

Επιπλέον, ο θεραπευτής είναι απαραίτητο να δέχεται το παιδί, όπως ακριβώς είναι και να δημιουργήσει το αίσθημα της αποδοχής, ώστε το ίδιο να νιώσει ασφάλεια για να εκφράσει απόλυτα αυτά που βιώνει και σκέφτεται. Ο ειδικός πρέπει να βρίσκεται σε εγρήγορση για τη στιγμή που θα συμβεί αυτό. Ο ίδιος πρέπει να είναι σε θέση, ώστε να μπορεί να αναγνωρίζει και να αποκωδικοποιεί όσα εκφράζονται από το παιδί. Πιο συγκεκριμένα, ο παιγνιοθεραπευτής πρέπει να αντανakλά- καθρεφτίζει την εικόνα του παιδιού, με σκοπό το ίδιο να αντιλαμβάνεται την συμπεριφορά του. Για παράδειγμα, όταν ένα παιδί εκφράσει έντονο θυμό και οργή, λέγοντας «-...θα τα διαλύσω όλα εδώ μέσα..», ο θεραπευτής ανταποκρίνεται λέγοντας «-αισθάνεσαι θυμό τώρα», ενώ αποφεύγει να πει το εξής «-μπορείς να παίξεις με τα παιχνίδια, αλλά όχι να τα διαλύσεις» (McMahon, 1992).

Βέβαια, απαραίτητο είναι επίσης ο θεραπευτής να διακατέχεται από μεγάλο σεβασμό για την ικανότητα του παιδιού να λύνει μόνο του τα προβλήματα του. Μονάχα, έχοντας αυτή την αρχή θα του δώσει την ευκαιρία να το κάνει αυτό. Ο ίδιος δεν πρέπει να το κατευθύνει με κανένα τρόπο, ενώ δεν πρέπει να επιταχύνει τη θεραπευτική διαδικασία. Τα μοναδικά όρια που δικαιοδοτείτε ο θεραπευτής να τοποθετήσει είναι αυτά που προσδίδουν μια συνέπεια και τυπικότητα στη σχέση του ίδιου με το παιδί ή ακόμη αυτά που εξασφαλίζουν την ασφάλεια και των δύο, κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού.

**Φανή Αντωνούδη,
Απόφοιτη του Τμήματος Κοινωνικής και Εκπαιδευτικής Πολιτικής
και Φοιτήτρια Μεταπτυχιακού Ειδικής Αγωγής του Πανεπιστημίου Λευκωσίας**

Μια μητέρα μιλάει...

Απευθύνομαι στους γονείς αυτούς που τραβάνε τον γολγοθά τους και ξέρω πως δεν είναι λίγοι. Μιας και εγώ είμαι μητέρα ενός ιδιαίτερου παιδιού ξέρω πόσο σημαντικό είναι η υποστήριξη και η βοήθεια που χρειαζόμαστε εμείς οι γονείς, που ας μη γελιόμαστε κουβαλάμε στους ώμους μας ένα πολύ ιδιαίτερο βάρος. Αν μετά από πέντε χρόνια αγωνίας, αϋπνίας, νεύρων, κλάματος, ξεσπασμάτων και κατάρρευσης όχι μόνο ψυχικής αλλά και σωματικής ακόμα δεν είμαι σε θέση να διαχειρίζομαι απόλυτα ή τουλάχιστον έτσι όπως θα ήθελα την όλη κατάσταση και νομίζω πως ίσως δε θα τα καταφέρω στον απόλυτο βαθμό, τουλάχιστον όχι σύντομα. Ενώ έχω κατανοήσει πλήρως τη κατάσταση στην οποία βρίσκεται η κόρη μου αυτό που με δυσκολεύει είναι η εφαρμογή της.

Παρότι διαβάζω πολύ ενημερώνομαι και συζητάω με ανθρώπους που είτε το βιώνουν είτε που ασχολούνται με το θέμα αυτό, και πάλι η κούραση και η εξάντληση μου σωματική και ψυχική δε με αφήνει να εφαρμόσω όλα αυτά τα οποία έχω στο μυαλό μου. Πλέον προσπαθώ να βρίσκω τρόπους που να με βοηθάνε ή να με ξεκουράζουν γιατί εγώ είμαι από τις μαμάδες που δεν έχω τη βοήθεια που θα χρειαζόμουν για να μπορώ να αντεπεξέλθω στις ανάγκες μιας τέτοιας κατάστασης όπως είναι ο αυτισμός. Γι' αυτό προσπαθώ να βελτιώσω την καθημερινότητά μου πρώτα για μένα για να μπορώ να αφιερώνω ποιοτικό χρόνο στο παιδί μου που με χρειάζεται, και έχει ανάγκη την αμοιβαία προσοχή μου. Το γνωρίζω και εγώ πως δεν είναι εύκολο να πρέπει να στέκεσαι όρθια και να παλεύεις με τη καθημερινότητα και όλα αυτά που ακολουθούν όμως σκεφτείτε ότι αυτό που κάνετε θα σας κάνει πρώτα καλύτερους ανθρώπους και κατά συνέπεια καλύτερες μαμάδες αλλά πάνω από όλα το να προσπαθείς να φτιάξεις ένα καλύτερο και ελπιδοφόρο μέλλον για το παιδί αλλά και για σένα με γνώμονα την αγάπη.

Πιστέψτε στο παιδί σας, αποδεχτείτε και αγαπήστε το παιδί έτσι όπως είναι, δε φταίει αυτό που γεννήθηκε έτσι αλλά ούτε και εσείς που το φέρατε σε αυτό το κόσμο. Τα παιδιά έρχονται στον κόσμο αυτό για να τα αγαπήσουν και να τα αποδεχτούν και όχι για να αναπληρώσουν τα κενά αλλά ούτε και τις προσδοκίες των γονιών τους, αυτό βάλτε καλά στο μυαλό σας. Όλοι οι άνθρωποι έχουν τα ίσα δικαιώματα και αξίζουμε όλοι το ίδιο ανεξάρτητα από το πώς είμαστε.

Σεβερίνα

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΟΜΕΝΩΝ

ΒΙΩΜΑΤΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Η εμπειρία του βιωματικού παιχνιδιού ήταν πολύ ευχάριστη και εποικοδομητική. Τα βιωματικά παιχνίδια είχαν ποικιλία και κρατούσαν το ενδιαφέρον μέχρι να ολοκληρωθούν. Θεωρώ πως όλοι όσοι λάβαμε μέρος περάσαμε πολύ όμορφα και ήρθαμε όλοι πιο κοντά. Μάθαμε λίγο καλύτερα ο ένας τον άλλον, γελάσαμε όλοι μαζί και ο χρόνος πέρασε πολύ ευχάριστα. Όλοι πιστεύω είχαμε την κατάλληλη όρεξη για παιχνίδι και αυτό φάνηκε στην πράξη. Επίσης έπαιξε μαζί μας και η κυρία Κοκκαλίδου, που σημαίνει ότι ήρθαμε πιο κοντά εκπαιδευόμενοι και μη.

Αυτό που αντιλήφθηκα ήταν πως δεν γίνεται αν δεν τσαλακωθείς, αν δεν χαρείς με την ψυχή σου, αν δεν ζήσεις την στιγμή του παιχνιδιού δεν μπορείς να καταφέρεις και πολλά στην συνύπαρξή σου με το παιδί στο δωμάτιο. Το παιχνίδι πρέπει να είναι από μεριά μας συνειδητό, να είμαστε έτοιμοι να παίξουμε, να εισέλθουμε ολοκληρωτικά στο παιχνίδι παίζοντας με την ψυχή μας με το παιδί. Μόνο έτσι θα δούμε τα κατάλληλα και επιθυμητά αποτελέσματα στην εξελικτική πορεία του παιδιού.

Πολύ ενδιαφέρον κομμάτι ήταν αυτό που προσπαθήσαμε να πάρουμε την θέση του αυτιστικού παιδιού μέσα στο δωμάτιο. Ήταν πραγματικά ένα καλό μάθημα για όλους μας γιατί έστω και για λίγο νοιώσαμε τις δυσκολίες που έχει κυρίως στο κοινωνικό και επικοινωνιακό κομμάτι ένα αυτιστικό παιδί. Πολλές φορές και εμείς οι ίδιοι μπορεί να στεναχωριόμαστε και να νομίζουμε ότι το αυτιστικό παιδί δεν μας θέλει όταν π.χ μας γυρνάει την πλάτη. Αυτό

όμως στην πραγματικότητα δεν ισχύει. Είναι απλά μια συνηθισμένη για το παιδί αντίδραση.

Ήταν πραγματικά μια πολύ ευχάριστη εμπειρία και νομίζω ότι ο καθένας από εμάς πήρε αρκετά πράγματα που στο μέλλον θα φανούν πολύ χρήσιμα. Ελπίζω και στην επόμενη συνάντηση να περάσουμε εξίσου όλοι καλά γιατί όπως μάθαμε και στην πράξη, αν εσύ ο ίδιος δεν περνάς καλά με αυτό που κάνεις δεν θα αποδώσεις τα αναμενόμενα. Το κάθε παιδί είναι σε θέση να το καταλαβαίνει πολλές φορές καλύτερα και από τον ίδιο μας τον εαυτό.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΟΥΚΟΥΛΕΚΙΔΗΣ
Θεολόγος-Εκπαιδευόμενος

Το παιχνίδι και ο ορισμός του

Το παιχνίδι είναι παγκόσμιο μέρος της ανθρώπινης εμπειρίας. Το παιχνίδι για ένα άτομο ξεκινά από πολύ νωρίς, όταν ακόμη βρίσκεται στην βρεφική ηλικία. Είναι η κυρίαρχη δραστηριότητα των μικρών παιδιών. Η διαδικασία του παιχνιδιού, που αρχικά είναι απλουστευμένη και με την πάροδο των χρόνων γίνεται πιο σύνθετη, δρα ικανοποιητικά και κατευναστικά καθώς το βρέφος, ανακαλύπτει και μαθαίνει τον κόσμο γύρω του.

Για το παιδί κάθε δραστηριότητα είναι παιχνίδι, όπως δηλώνεται και από την ετυμολογική συγγένεια των δύο λέξεων. Η λέξη «παιχνίδι» έχει τις ρίζες της στην αρχαία ελληνική γλώσσα. Η λέξη «παιδιά» σημαίνει «ότι ανήκει, ή αναφέρεται στο παιδί». Η προέλευση της λέξης «παιχνίδι» από τις λέξεις «παις, παίζω, παιδεία» υπογραμμίζει το πόσο αυτή η λέξη έχει σχέση με το παιδί, τη διασκέδαση, την πνευματική καλλιέργεια και την εκπαίδευσή του. Η λέξη «παιδιά» καθώς και τα παράγωγά της, παίζουν, παίγμα, και παιγνίον χρησιμοποιούνταν για να δηλώσουν όχι μόνο τα παιχνίδια των παιδιών αλλά και κάθε είδος παιχνιδιού (Κοτσακώστα, Καρανταΐδου, Μιχαλόπουλος, 2000). Με τη σειρά του, ο Buytendijk (1993) εξέφρασε ότι το «παίζουν» σημαίνει το να παίζει κανείς με κάτι. Η άποψη αυτή αναδεικνύει την εναλλασσόμενη σχέση που έχει το παιχνίδι ως αντικείμενο και το παιχνίδι ως δράση (Πανταζής, 1999).

Στην προσπάθεια να δοθεί ένας ακριβής ορισμός του παιχνιδιού, αναπτύχθηκαν διάφορες ερμηνείες. Ο Maxim (1989) εξέφρασε ότι «το παιχνίδι είναι η δραστηριότητα μέσα από την οποία τα παιδιά καλύπτουν όλες τις αναπτυξιακές τους ανάγκες» (Πανταζής, 2013), και οι Kostelnik, Soderman, Whiren (1993) ότι «...είναι μια δραστηριότητα, κατευθυνόμενη από το παιδί το νόημα της οποίας έχει σημασία και όχι η κατάληξή της» (Γουργιώτου, χ.χ.).

Η πιο απλουστευμένη ερμηνεία του παιχνιδιού ή παιγνίου ορίζει ότι είναι «η δομημένη δραστηριότητα που διεξάγεται με σκοπό την ψυχαγωγία ή ασκείται σαν εκπαιδευτικό εργαλείο. Τα παιχνίδια υπάρχουν σε διάφορες μορφές: επιτραπέζια, ηλεκτρονική, άυλη, υλική κ.ά. Τα παιχνίδια, υποβάλλουν το άτομο σε μια ψυχική ή σωματική διέγερση, ή πολλές φορές και τα δύο. Πολλά παιχνίδια βοηθάνε στην ανάπτυξη πρακτικών δεξιοτήτων, μπορεί να έχουν τη μορφή άσκησης ή να έχουν εκπαιδευτικό, προσομοιωτικό ή ψυχολογικό χαρακτήρα.

Όμως, ο πιο ακριβής ορισμός δόθηκε από τον Meckley (2002), ο οποίος επαναπροσδιόρισε τον ορισμό του παιχνιδιού ως μια δραστηριότητα, η οποία θα πρέπει να συνοψίζεται από τα ακόλουθα: α) να είναι ελεύθερη επιλογή των παιδιών, β) να κατευθύνεται από εσωτερικά κίνητρα, γ) να παρέχει ευχαρίστηση και ικανοποίηση, δ) να εμπλέκει ενεργά τους παίκτες, ε) να είναι αυτό-κατευθυνόμενο και στ) να έχει νόημα για το παιδί (Γουργιώτου, χ.χ.).

Το παιχνίδι είναι η προσωπική, ιδιωτική πραγματικότητα του παιδιού, οτιδήποτε συμβαίνει στο παιχνίδι του παιδιού, αναπαριστά την πραγματικότητά του τη συγκεκριμένη στιγμή, ενώ ταυτόχρονα, είναι μη κυριολεκτικό, δηλαδή, επιτρέπει στα παιδιά να ξεφύγουν από περιορισμούς εδώ και τώρα και να πειραματιστούν με νέες πιθανότητες. Παράλληλα, όπως αναφέρει η Stagnitti (2004) το παιχνίδι μπορεί να είναι «απορροφητικό», έτσι όταν ένα παιδί παίζει είναι δύσκολο να του αποσπάσει κανείς την προσοχή (Goldstein, 2012).

Φανή Αντωνούδη, Απόφοιτη του Τμήματος Κοινωνικής και Εκπαιδευτικής Πολιτικής και Φοιτήτρια Μεταπτυχιακού Ειδικής Αγωγής του Πανεπιστημίου Λευκωσίας

Νέα Έρευνα Σοκάρει τους Επιστήμονες: Το Ανθρώπινο Συναίσθημα Διαμορφώνει την Πραγματικότητα!

από I M Power / Κυριακή, 12 Μαρτίου 2017 / Δημοσιευμένο στο Abilities

Νέα Έρευνα Σοκάρει τους Επιστήμονες: Το Ανθρώπινο Συναίσθημα Διαμορφώνει την Πραγματικότητα!

πρώτη δημοσίευση στο Life Coach Code, on February 26, 2017

Τρεις διαφορετικές μελέτες, οι οποίες έγιναν από τρεις διαφορετικές ομάδες επιστημόνων απέδειξαν κάτι πραγματικά εξωπραγματικό. Αλλά όταν μια καινούρια έρευνα συνέδεσε αυτές τις τρεις ανακαλύψεις, κάτι καταπληκτικό έγινε αντιληπτό, κάτι που έμενε κρυμμένο σε κοινή θέα.

Το ανθρώπινο συναίσθημα κυριολεκτικά διαμορφώνει τον κόσμο γύρω μας. Όχι απλά τον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο, αλλά την ίδια την πραγματικότητα.

Στο πρώτο πείραμα, ανθρώπινο DNA, απομονώθηκε σε σφραγισμένο δοχείο, και τοποθετήθηκε κοντά στο υποκείμενο του πειράματος. Οι επιστήμονες έδωσαν στον δότη συναισθηματικά ερεθίσματα και κατά τρόπο συναρπαστικό, τα συναισθήματα του υποκειμένου επηρέασαν το DNA του, το οποίο βρισκόταν σε κάποιο άλλο δωμάτιο.

Όταν ο δότης βίωνε αρνητικά συναισθήματα το DNA του γινόταν πιο σφιχτό. Όταν το υποκείμενο βίωνε θετικά συναισθήματα, οι δεσμοί του DNA χαλάρωναν.

Οι επιστήμονες συμπέραναν ότι «Τα ανθρώπινα συναισθήματα έχουν επιδράσεις οι οποίες αψηφούν τους συμβατικούς νόμους της φυσικής.»

Στο δεύτερο, παρόμοιο αλλά όχι σχετικό πείραμα, μια διαφορετική ομάδα επιστημόνων απέσπασε λευκοκύτταρα (λευκά κύτταρα) από δότες και τα τοποθέτησε σε θαλάμους για να μετρήσουν τις ηλεκτρικές αλλαγές.

Σε αυτό το πείραμα, ο δότης τοποθετήθηκε σε ένα δωμάτιο και υποβλήθηκε σε «συναισθηματικό ερεθισμό» μέσω την προβολή βίντεο κλιπ, τα οποία προκαλούσαν διαφορετικά συναισθήματα στον δότη.

Το DNA τοποθετήθηκε σε διαφορετικό δωμάτιο στο ίδιο κτίριο. Και ο δότης και το DNA του βρισκόταν υπό παρακολούθηση και καθώς ο δότης βίωνε συναισθηματική κορύφωση ή καθίζηση (υπολογισμένη με ηλεκτρικές αποκρίσεις), το DNA του παρουσίαζε πανομοιότυπες αλλαγές ακριβώς την ίδια στιγμή.

Δεν υπήρξε χρονική υστέρηση, ούτε χρόνος μετάδοσης. Οι κορυφώσεις και καθιζήσεις του DNA αντανakλούσαν ακριβώς τις κορυφώσεις και καθιζήσεις που βίωνε ο δότης ακριβώς την ίδια στιγμή.

Οι επιστήμονες ήθελαν να δουν πόσο μακριά μπορούσαν να τοποθετήσουν τον δότη από το DNA του και να συνεχίσουν να έχουν το ίδιο αποτέλεσμα. Σταμάτησαν το πείραμα αφού τοποθέτησαν το DNA και τον δότη του 50 μίλια μακριά τον έναν από το άλλο και ακόμα είχαν το ίδιο αποτέλεσμα. Καμιά χρονική υστέρηση.

Το DNA και ο δότης είχαν ακριβώς τις ίδιες αντιδράσεις, ακριβώς την ίδια στιγμή. Το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξαν ήταν ότι DNA και δότης επικοινωνούν πέρα από χώρο και χρόνο.

Το τρίτο πείραμα απέδειξε κάτι σοκαριστικό!

Οι επιστήμονες παρατήρησαν την επίδραση του DNA στον φυσικό κόσμο.

Φωτόνια, τα οποία συνθέτουν τον κόσμο γύρω μας, παρατηρήθηκαν μέσα σε κενό. Οι φυσικές τους τοποθεσίες ήταν τελείως τυχαίες.

Μετά εισήγαγαν ανθρώπινο DNA στο κενό. Τότε τα φωτόνια δεν λειτουργούσαν πλέον τυχαία. Ακολουθούσαν με ακρίβεια την γεωμετρία του DNA.

Οι επιστήμονες οι οποίοι έκαναν αυτήν την μελέτη περιέγραψαν την συμπεριφορά των φωτονίων ως «εκπληκτική και αντι-διαισθητική»

Κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι το ανθρώπινο DNA στην κυριολεξία διαμορφώνει την συμπεριφορά των φωτονίων τα οποία συνθέτουν τον κόσμο γύρω μας!

Έφτασαν στην καταπληκτική συνειδητοποίηση ότι αν τα συναισθήματά μας επηρεάζουν το DNA μας και το DNA μας διαμορφώνει τον κόσμο γύρω μας, τότε τα συναισθήματά μας αλλάζουν την φυσική παρουσία του κόσμου γύρω μας.

Και όχι μόνο αυτό, αλλά και το ότι είμαστε συνδεδεμένοι με το DNA μας πέρα από τον χώρο και τον χρόνο.

Δημιουργούμε την πραγματικότητα επιλέγοντάς την με τα συναισθήματά μας.

Η επιστήμη ήδη έχει αποδείξει πράγματα συναρπαστικά σχετικά με το Σύμπαν στο οποίο ζούμε. Αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι να αρχίσουμε να συνδέουμε τα γεγονότα.

Πηγή: <http://i-uv.com/new-research-shocks-scientists-human-emotion-physically-shapes-reality/>

Ακολουθούμε το γέλιο!

Από την Μαρέικε Κοκκαλίδου

Χτες είδαμε πάλι τι ρόλο παίζει η στάση μας απέναντι στο παιδί. Παίζοντας με τον Γιάννη, ένα δεκάχρονο παιδί, για δεύτερη φορά, που στο σπίτι και στο σχολείο εκδηλώνει επιθετικότητα και νεύρα, περνούσαμε πάρα πολύ καλά. Γελούσε πολύ με τα αστεία πράγματα (στα μάτια του) που έλεγα, διασκεδάσαμε μαζί πραγματικά. Του αρέσουν πολύ οι χαζομάρες, όπως αυτό αρέσει σε όλα τα παιδιά. Μου ζητούσε να λέω συνέχεια αυτά που τον έκαναν να γελάει και φυσικά έτσι έκανα και η χαρά του με έκανε και εμένα να γελάω και να νιώθω όμορφα.

Μετά από μένα είχε σειρά μια εκπαιδευόμενη, που με είχε παρακολουθήσει από το τζάμι-καθρέφτη όλη την ώρα. Είναι μια ευχάριστη κοπέλα, αλλά δεν έχει αποκτήσει ακόμα τον αέρα του χαλαρού παιχνιδιού. Γι' αυτό η στάση της ήταν αρκετά σοβαρή. Τον ακολούθησε καλά, έκανε ό,τι ζητούσε ο Γιάννης, αλλά εκείνος απογοητεύτηκε που του έλειψαν τα χαζά!! Έγινε επιθετικός μαζί της. Της τράβηξε τα μαλλιά. Ήθελε να φύγει από το δωμάτιο!

Ο πατέρας του υπέθεσε ότι ο Γιάννης κουράστηκε μετά από μια ώρα μαζί μου, αλλά εγώ κατάλαβα αλλιώς το πρόβλημα. Από το παιχνίδι, με την αποδοχή άνευ όρων, κανένα παιδί δεν κουράζεται. Στο κάτω κάτω, αν νιώθει κουρασμένο και δεν θέλει να παίζει άλλο, δεν μας ενοχλεί αυτό καθόλου και απλά ξαπλώνουμε ίσως. Το θέμα ήταν η στάση της!

Της είπα (από το τζάμι) να τον κάνει να γελάσει, να γίνει πιο παιχνιδιάρικη. Πχ. όταν ο Γιάννης της ρίχνει ένα πάνινο μπαλάκι, όπως έκανε, να πέσει από την αθλητική μπάλα με δραματικό τρόπο, φωνάζοντας "αχ ουχ αχ ουχ, έπεσα κάτω" κλπ. Να ακολουθεί το γέλιο του παιδιού. Αν γελάσει για κάτι, τότε να το ξανακάνει ακόμα καλύτερα!

Το επιχείρησε και επί τόπου η στάση του άλλαξε. Άρχισε το γέλιο και η χαρά ξανά, πέφτανε συνέχεια από τις μπάλες και όταν ήταν η ώρα να φύγει, μετά από δύο ώρες παιχνίδι, ο Γιάννης δεν ήθελε να φύγει από το δωμάτιο!

Βιώνοντας αυτή την διαδικασία μερικές φορές την εβδομάδα είμαι βέβαιη πως ο Γιάννης θα αλλάξει και στο σπίτι και στο σχολείο. Θα νιώθει επιτέλους την αναγνώριση για αυτό που είναι και θα βιώσει ότι αξίζει και είναι τέλειος, έτσι όπως είναι. Τότε δεν θα χρειαστεί την επιθετικότητα πια. Περιμένω τα αποτελέσματα σύντομα!

Συζητώντας με τους γονείς...

Όπως συνηθίζεται σε όλα τα σχολεία της χώρας μας έτσι και στα ειδικά σχολεία, σε τακτά χρονικά διαστήματα γίνεται ενημέρωση γονέων σχετικά με την πρόοδο των παιδιών τους. Πρόκειται για μια ιδιαίτερα πειστική συναισθηματικά διαδικασία, τόσο για το εκπαιδευτικό προσωπικό όσο και για τους γονείς, διότι η εξέλιξη των παιδιών είναι αργή και συχνά η συζήτηση είναι αμήχανη. Οι δυσκολίες και οι ελλείψεις των παιδιών είναι πολλές και με κόπο βρίσκουμε κάτι θετικό να πούμε.

Πριν από λίγες ημέρες όμως η εμπειρία που βίωσα στο ειδικό δημοτικό σχολείο που υπηρετώ, ήταν εντελώς διαφορετική. Ανυπομονούσα πραγματικά να συναντήσω τον πατέρα ενός από τους μαθητές μου, με τον οποίο τον τελευταίο καιρό παίζουμε συστηματικά μαζί εφαρμόζοντας τις τεχνικές του θεραπευτικού παιχνιδιού. Πρόκειται για έναν μαθητή με έντονες δυσκολίες συμπεριφοράς, αισθητηριακές διαταραχές και συχνά ξεσπάσματα θυμού που κατέληγαν σε επιθετικότητα προς τους άλλους όσο και σε φθορές προς τα αντικείμενα του περιβάλλοντος. Κάθε φορά που μιλούσα με τον πατέρα του η συζήτηση περιστρεφόταν γύρω από την δυσκολία που έχουμε όλοι να διαχειριστούμε αυτά του τα ξεσπάσματα, προσπαθούσαμε να εντοπίσουμε κάποια αιτία που τα προκαλούν και να βρούμε κάποιον τρόπο να τα αντιμετωπίσουμε, όμως συχνά νιώθαμε να φτάνουμε σε αδιέξοδο.

Ωστόσο, τον τελευταίο καιρό με τον συγκεκριμένο μαθητή μου έχω καταφέρει να χτίσω μια τρυφερή σχέση και να βιώσουμε μαζί πολύ χαρούμενα συναισθήματα μέσα από το παιχνίδι. Για πρώτη φορά λοιπόν η διαδικασία ενημέρωσης του πατέρα είχε μια πολύ ευχάριστη και αισιόδοξη διάσταση, καθώς του περιέγραφα με ενθουσιασμό πόσο όμορφα περνάμε με το παιδί και πόσο έχει εξελιχθεί η μεταξύ μας σχέση προς το θετικότερο. Ο πατέρας με άκουγε έκπληκτος, σχεδόν συγκινημένος μπορώ να πω, ίσως γιατί επιτέλους κάποιος είδε την θετική πλευρά του παιδιού του. Μια πλευρά που και εκείνος βιώνει στο σπίτι όλο και πιο σπάνια, όπως μου αποκάλυψε. Η συζήτηση ολοκληρώθηκε με πλατιά χαμόγελα, αισιόδοξία και ψυχική ενδυνάμωση, ανανεώνοντας την μεταξύ μας συμφωνία για συνεργασία και δουλειά προς όφελος του παιδιού.

Μαρία Κομνηνού

Ψυχολόγος

Λειτουργία εντέρου και αυτισμός.

Όντας μπαμπάς ενός τρίχρονου αγοριού, που έχει διαγνωσθεί εδώ και ένα χρόνο, ότι ανήκει στο φάσμα του αυτισμού, θα ήθελα σήμερα να μοιραστώ κάποιες σκέψεις μου με γονείς, που πιθανόν να αντιμετωπίζουν κάποια παρόμοια με εμένα προβλήματα.

Από πολύ νωρίς, είχαμε με τον Αλέξανδρο μας πρόβλημα με τον ύπνο του, όπως και με τις κενώσεις του. Πολύ γρήγορα διαπιστώσαμε με την μαμά του, ότι τα δύο αυτά προβλήματα, δεν ήταν ανεξάρτητα μεταξύ τους. Και για να γίνω πιο συγκεκριμένος, γρήγορα καταλάβαμε ότι οι ανησυχίες κατά την διάρκεια του ύπνου του (διακοπτόμενος ύπνος με κλάματα από πόνους κλπ), είχαν να κάνουν με την λειτουργία του εντέρου του, που ποτέ σχεδόν, σε αυτά τα τρία χρόνια της ζωής του, δεν ήταν φυσιολογική. Ψάχνοντας να βρούμε τι ακριβώς συμβαίνει, αντιληφθήκαμε γρήγορα, ότι πολλοί γονείς με παιδιά σαν τον Αλέξανδρο μας, είχαν και αυτοί παρόμοια προβλήματα. Αυτό το τελευταίο, με έκανε εμένα προσωπικά να ψάξω το θέμα αυτό πιο συστηματικά, κυρίως μέσω διαδικτύου.

Αυτό τελικά που διαπίστωσα ήταν ότι όντως η λειτουργία του εντέρου των παιδιών μέσα στο φάσμα, πολύ συχνά δεν είναι φυσιολογική, και αυτό συνήθως επιδρά άσχημα και στον ύπνο τους, και στην συμπεριφορά τους κατά την διάρκεια της ημέρας. Το βρήκα απόλυτα φυσιολογικό. Κανείς μας προφανώς, δεν θα μπορούσε να κοιμηθεί ήσυχα, αλλά ούτε και να παίζει κατά την διάρκεια της ημέρας, εάν ταυτόχρονα είχε για κάποιον λόγο, συνεχή ενόχληση και πόνους στο έντερό του. Πολύ περισσότερο φυσικά ένα μικρό παιδί, με επί πλέον θέματα επικοινωνίας και συμπεριφοράς.

Ψάχνοντας το θέμα αυτό ακόμα πιο πολύ, διάβασα επίσης αρκετά άρθρα, που ανέφεραν συμπερασματικά, ότι η ισορροπία των ωφέλιμων και παθογόνων βακτηρίων στο έντερο, μπορεί να επηρεάσει την ανάπτυξη του νευρικού συστήματος και ότι αυτή συνδέεται με τη λειτουργία του εγκεφάλου και ένα ευρύ φάσμα φαινομένων συμπεριφοράς. (Θα ήθελα να υπογραμμίσω ότι δεν γνωρίζω εάν αυτό έχει αποδειχθεί επιστημονικά).

Δεν θα ήθελα με κανένα τρόπο οι γονείς σαν εμένα, που πιθανόν να διαβάσουν τα παραπάνω, να πιστέψουν ότι λύνοντας με κάποιο τρόπο το θέμα καλής λειτουργίας του εντέρου στο παιδί τους, αυτό ίσως να ήταν και η λύση όλων των άλλων προβλημάτων τους. Πιστεύω όμως, ότι η ποιότητα ζωής των παιδιών μας (καθώς και η δική μας κατ επέκταση), θα βελτιωνόταν σίγουρα, εάν μπορούσαμε να τους προσφέρουμε με οποιονδήποτε τρόπο, ισορροπημένη λειτουργία εντέρου και ήρεμο και

διαρκή ύπνο, κατά την διάρκεια της νύχτας. Γι αυτόν τον λόγο θα παρότρυνα τους γονείς σαν εμένα, να ψάξουν το θέμα αυτό περισσότερο από όσο πιθανόν το έχουν κάνει μέχρι τώρα, είτε μέσω του παιδίατρου τους, είτε μέσω κάποιου ανεξάρτητου ιατρικού κέντρου με ειδίκευση σε αυτό το θέμα.

K.K.

Ο αριθμός αυτιστικών παιδιών εκτινάχθηκε στα ύψη. Η αιτία είναι πιθανώς η οθόνη.

Ο αριθμός παιδιών με τη διάγνωση του αυτισμού αυξήθηκε ραγδαία. Επιστήμονες θεωρούν ότι αυτό έχει σχέση με την ποσότητα του χρόνου που περνάνε πίσω από μια οθόνη. Μιλάνε για 'εικονικό αυτισμό'. Όταν αφαιρούμε την οθόνη από το παιδί, τα αυτιστικά στοιχεία εξαφανίζονται μέσα σε ένα μήνα.

Έκρηξη

Σύμφωνα με στοιχεία 1 στα τα 5.000 παιδιά διαγνώστηκε με αυτισμό το 1975 στις Η.Π.Α. Το 2005 ήταν 1 στα 500 και το 2014 1 στα 68. Εν μέρει αυτό έχει σχέση με τον ορισμό του αυτισμού. Από την άλλη φαίνεται όμως ότι όντως πολύ περισσότερα παιδιά εμφανίζουν αυτιστικά στοιχεία.

Δύο Γάλλοι παιδοψυχίατροι, η δρ. Ισαμπέλ Τεράσσε και η δρ. Αννε-Λίσε Ντουκάντα δηλώνουν έπειτα από εκτεταμένη έρευνα: τα παιδιά ανάμεσα στα 0-4 χρόνια περνάνε υπερβολικά πολύ χρόνο πίσω από μια οθόνη. Μελετούσαν παιδιά τα οποία πήραν τη διάγνωση του αυτισμού στο νοσοκομείο και τα απαγόρεψαν τα βλέπουν τηλεόραση, τάμπλετ, κινητό ή λάπτοπ. Ένα μήνα αργότερα όλες οι προβληματικές συμπεριφορές είχαν εξαφανιστεί. Γι' αυτό ονομάστηκε από τους ψυχίατρους 'εικονικός αυτισμός'.

Οι οθόνες εμποδίζουν την εξέλιξη

Συμπεραίνουν ότι οι οθόνες εμποδίζουν μια ομαλή ανάπτυξη του εγκεφάλου αυτών των παιδιών και είναι η αιτία να μην αναπτύξουν μια φυσιολογική κοινωνική ζωή. Τα μικρά παιδιά μαθαίνουν πιάνοντας αντικείμενα, όπως όταν παίζουν με παιχνιδάκια. Αναπτύσσουν τον λόγο κάνοντας κουβεντούλες με άλλους. Το φως και ο ήχος ηλεκτρονικών οθονών κρατάνε την προσοχή, αλλά δεν προκαλούν εξέλιξη στον εγκέφαλο. Οι οθόνες μάλιστα είναι τόσο ελκυστικές, ώστε τα παιδιά εθίζονται. Έτσι απομονώνονται από ανθρώπινη συναναστροφή, που είναι απαραίτητη για την ανάπτυξη δεξιοτήτων επικοινωνίας. Χειρότερα: το φως και ο ήχος μπορούν να

προκαλέσουν οδυνηρά συναισθήματα τα οποία τα παιδιά δεν ξέρουν να χειρίζονται. Αυτά τα συναισθήματα δημιουργούν θυμό και επιθετική συμπεριφορά.

Η έκρηξη των αριθμών σε ανθρώπους με αυτισμό συμβαδίζει με τον ερχομό της τηλεόρασης στα σπίτια μας και αργότερα με την ψηφιακή επανάσταση. Το 1975 μια οικογένεια είχε μια τηλεόραση με μερικά κανάλια. Σήμερα υπάρχουν δέκα με δεκαπέντε οθόνες μέσα σε ένα σπίτι.

Οι ψυχίατροι έφτιαξαν ένα βίντεο για να προειδοποιούν τους γονείς: Παίξτε με τα παιδιά σας, κάντε έναν πύργο με άμμο ή ζωγραφίστε, αλλά μην αφήσετε τα παιδιά σας να κοιτάνε μια οθόνη όλη την ημέρα.

<http://www.welingelichtekringen.nl/gezond/715860/aantal-kinderen-met-autisme-explodeert-dit-is-waarschijnlijk-de-oorzaak.html>

Μετάφραση: Μ. Κοκκαλίδου

ΑΓΚΑΛΙΑ : Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ!

Παίζοντας τις προάλλες στο δωμάτιο παιχνιδιού αντιλήφθηκα για άλλη μια φορά πόσο μεγάλη σημασία έχει η αποδοχή άνευ όρων και η χαρούμενη στάση μας απέναντι στο παιδί, καθώς επίσης και τα αποτελέσματα που επιφέρουν.

Μπαίνοντας στο δωμάτιο το παιδί αναζήτησε το αυτοκινητάκι που είχαμε ανακαλύψει την προηγούμενη φορά και του είχε κινήσει τόσο πολύ το ενδιαφέρον. Το πήρε και προσηλωμένος σε αυτό κάθισε στην γωνίτσα του και άρχισε να το περιεργάζεται. Τότε για μια στιγμή σκέφτηκα «Δεν θα μου δώσει σημασία σήμερα». Δεν άφησα όμως αυτήν τη σκέψη να με κυριεύσει και να απογοητευτώ, αντιθέτως αποδέχτηκα την ανάγκη που είχε να ασχοληθεί με το συγκεκριμένο παιχνίδι τη συγκεκριμένη στιγμή και προσπάθησα με χαμόγελο να εμπλακώ με όποιον τρόπο και όσο μου το επέτρεπε. Ξαφνικά μετά από λίγη ώρα μου πέταξε την κουβερτούλα που είχε δίπλα του. Δεν το άφησα να περάσει έτσι, εκμεταλλεύτηκα αμέσως την ευκαιρία που μου έδωσε προσπαθώντας με ενθουσιασμό να τη γυρίσω σε παιχνίδι. Έπιασε! Το παιδί ανταποκρίθηκε και τα επόμενα λεπτά κύλησαν πανέμορφα με μεγάλη χαρά και δυνατά γέλια και από τις δύο πλευρές. Αφού παίξαμε και τρέξαμε αρκετά, ξάπλωσε στα μαξιλάρια και αμέσως έκανα και εγώ το ίδιο. Τότε από το πουθενά δυο χεράκια με αγκάλιασαν σφιχτά και η φατσούλα

απέναντί μου με κοιτούσε και χαμογελούσε. Ενθουσιάστηκα και φυσικά το χαμόγελο δεν έλειψε και από το δικό μου πρόσωπο όπως επίσης δεν παρέλειψα να του εκφράσω την αγάπη μου και το πόσο όμορφα περνάω μαζί του.

Ήταν μία από τις πιο δυνατές και όμορφες στιγμές που έχω ζήσει στο δωμάτιο παιχνιδιού και πιστεύω πως δεν ήταν και η τελευταία, καθώς θα επιδιώξω να υπάρξουν και άλλες στο μέλλον.

Φεύγοντας σκεφτόμουν πως αυτή η αγκαλιά, που σε γεμίζει πλήρως, είναι η μεγαλύτερη ανταμοιβή και συγχρόνως αναρωτήθηκα πόσο συχνά άραγε έχουν την ευκαιρία οι δικοί του άνθρωποι να νιώσουν αυτήν τη ζεστή αγκαλιά; Τα βήματα για να την αποκτήσει κανείς είναι απλά: Διώχνουμε τις αρνητικές και αποθαρρυντικές σκέψεις που μπορεί να μας κυριεύουν, δείχνουμε αποδοχή άνευ όρων, χαμογελάμε και εκφράζουμε την αγάπη και τον ενθουσιασμό μας με κάθε τρόπο. Τα υπόλοιπα θα έρθουν μόνα τους!

Πασπάλη Ελευθερία

Τι έγραψα στο facebook

[\(https://www.facebook.com/Κέντρο-Αυτισμού/\)](https://www.facebook.com/Κέντρο-Αυτισμού/)

♥ Μια άσκηση για εκμάθηση μοιράσματος:

Υπάρχει ένα μεγάλο κουτί με διάφορα αντικείμενα στη μέση του τραπέζιου. Κάθε 'παίκτης' έχει επίσης ένα κουτί για να τακτοποιήσει τα αντικείμενα. Δεν έχει σημασία να πάρει ο καθένας με τη σειρά, αλλά μόνο το μοίρασμα του μεγάλου κουτιού.

♥ Το 'εγώ' και το 'εσύ' δεν μαθαίνει το παιδί διορθώνοντάς το. Αυτό το μπερδεύει περισσότερο. Πρέπει να βιώσει τι σημαίνουν αυτές οι λέξεις και τότε θα αποκτήσουν νόημα για αυτό.

Μια ιδέα είναι να κόψετε μια φέτα ψωμί, κέικ, μια μπανάνα (ή ο,τι άλλο του αρέσει) σε κομμάτια. Του δείχνετε την μπουκίτσα και του ρωτάτε: "Ποιος θα φάει αυτό;" Αν απαντήσει 'εγώ', θα του το δώσετε για να το φάει. Αν πει 'εσύ', θα πείτε ευχαριστώ και θα την φάτε εσείς. Μπορεί να μην το εννοούσε, αλλά μπορείτε αν δυσανασχετεί πολύ, στην επόμενη μπουκιά να το βοηθήσετε να πει 'εγώ'.

♥ Οικογενειακό παιχνίδι: ζάρια προσώπων

Αυτή η δραστηριότητα μπορεί να χρησιμοποιηθεί για μια συζήτηση με μερικά άτομα (έως έξη). Στην μέση του τραπέζιου τοποθετείται μια στοίβα καρτών. Αυτές οι κάρτες έχουν θέματα συζήτησης. Αυτά μπορεί να είναι πολύ συγκεκριμένα (για το εδώ και

τώρα) έως πολύ αφηρημένα (συναισθήματα, το μέλλον...). Σε ένα ζάρι κολλάμε τα ονόματα (ή φωτογραφίες) των ατόμων που συμμετέχουν. Μπορούμε επίσης απλά να δώσουμε τα άτομα από έναν αριθμό μέχρι έξη. Φροντίστε τότε να έχει ο καθένας τον αριθμό μπροστά σε ένα χαρτί.

Κάποιος ρίχνει το ζάρι. Το άτομο που 'πέφτει' παίρνει μια κάρτα από τη στοίβα και λέει κάτι για το συγκεκριμένο θέμα. Οι κάρτες μπορούν επίσης να περιέχουν δραστηριότητες, ή τη δυνατότητα να κάνει μια ερώτηση σε κάποιον.

Παραλλαγή: Μπορούμε να βάλουμε δύο ζάρια. Το ένα ζάρι δείχνει ποιος θα κάνει μια ερώτηση (για το θέμα της κάρτας), το δεύτερο ποιος θα απαντήσει.

♥ Όταν κάνω μια επίσκεψη, συνήθως με κερνάνε κάτι. Τότε αρχίζει το άγχος, γιατί πολλές φορές, πριν προλάβω να το φάω, το παιδί προσπαθεί να το πάρει από το πιάτο μου ή να το πει από το ποτήρι μου. Είναι κρίμα που συμβαίνει αυτό, γιατί δεν χρειάζεται. Τα παιδιά είναι πανέξυπνα! Αντί να ακούνε όλη την ώρα: "Αυτό δεν είναι δικό σου!", είναι πιο εποικοδομητικά να ξέρουν ότι εκείνα θα πίνουν ΜΟΝΟ από το πχ κόκκινο ποτήρι (ή από το κόκκινο καλαμάκι πχ) και θα φάνε ΜΟΝΟ από το κόκκινο πιάτο!

Υποτιμάμε πολύ τα παιδιά, νομίζοντας ότι δεν καταλαβαίνουν! Απλά καταλαβαίνουν με άλλον τρόπο, με εγωκεντρικό και λογικό, θετικό τρόπο. Κάντε μια αρχή να τους μάθετε σημαντικά πράγματα, που θα διευκολύνουν τη ζωή όλων!

♥ Ο θυμός μπορεί να ελαττωθεί με χιούμορ, πριν φουντώσει. Πολλές φορές είμαστε εμείς πολύ κολλημένοι στο τι πρέπει να γίνει ή στο τι δεν είναι σωστό, αλλά είναι ανάγκη να δούμε την χιουμοριστική πλευρά σε κάθε κατάσταση. Όταν μπορούμε να βρούμε κάτι αστείο, γινόμαστε πιο ευέλικτοι. Βοηθάει οπωσδήποτε το παιδί να είναι πιο ελαφριά μια κατάσταση. Πολλά παιδιά έχουν πολύ χιούμορ!

♥ Συνήθως λέμε στα παιδιά τι λάθος έκαναν. Αυτό είναι κακό! Είναι πολύ αποτελεσματικό πάντα να λέμε τι περιμένουμε από το παιδί, τι πρέπει να κάνει. Αυτό μαθαίνει στο παιδί τι έχει να κάνει, παρά να τραβήξει την προσοχή σ' αυτό που έκανε λάθος.

♥ "Τα όνειρα είναι τα καύσιμα για την ψυχή"
Khalil Gibran

♥ Τραγούδι

Climb a tree to touch the sky
through the leaves I watch the birds fly
in the softly swaying breeze
from my nest among the trees
So the golden light dances
through the pattern of branches
all the colours of autumn, alive
As the leaves of evening fall
from my throne above us all
where the faithful blossom flowers

here I while away for hour after hour

Climb a tree to touch the sky.

<https://www.youtube.com/watch?v=6btn4jJF8e4>

♥ Όταν παίζετε με το παιδί σας, προσπαθήστε να μην σας ξεφύγουν οι ευκαιρίες που σας δίνει για επικοινωνία. Μπορείτε να κάνετε ερωτήσεις επάνω σ' αυτό που του αρέσει. Δώστε το χρόνο να ανταποκρίνεται με όποιο τρόπο μπορεί. Έτσι του περνάτε το μήνυμα ότι θέλετε πολύ να επικοινωνήσετε μαζί του.

Οι ερωτήσεις θα είναι απλές:

Πού να βάλω το μαξιλάρι;

Να πετάξει το μπαλόνι;

Θέλεις κόκκινο τρένο;

Κόκκινο ή μπλε;

Θέλεις κι άλλο;

Ξανά;

♥ Προσπαθήστε αυτή την εβδομάδα να αντιμετωπίζετε το παιδί σαν να μην σας ακούει. Με άλλα λόγια: θα δείξετε με νοήματα, με τη στάση του σώματος, με εικόνες, αυτό που θέλετε από εκείνο. Δεν σημαίνει ότι δεν θα μιλάτε καθόλου, αλλά να έχετε το νου σας στη μη-λεκτική επικοινωνία.

Ποιο είναι το αποτέλεσμα;;

♥ Στην εκπαίδευση στο θεραπευτικό παιχνίδι Κ.Α.Λ.Ε.Σ.Μ.Α., ένα από τα πιο σημαντικά θέματα είναι με ποιόν τρόπο μπορούμε να εκμεταλλευτούμε κάθε στιγμή ώστε να δημιουργούμε δυνατότητες για να προχωρήσει το παιδί στην επικοινωνία, στην φαντασία, στο λόγο και ο,τι άλλο είναι ωφέλιμο για εκείνο.

Ένα είναι το σίγουρο: όλα γίνονται όταν το παιδί είναι έτοιμο να μάθει αυτό που παροτρύνουμε με χαρά, και όχι όταν το θέλουμε εμείς. Μάλιστα δεν θα μάθει καθόλου όταν το έχουμε ανάγκη εμείς για να νιώθουμε καλύτερα! Αυτό προκαλεί πίεση στο παιδί και το κρατάει πίσω.

♥ Δεν υπάρχουν πια αποστάσεις!

Γονείς αυτιστικών παιδιών μπορούν να εκπαιδεύονται εξ' αποστάσεως μέσω skype, για να μάθουν να παίζουν θεραπευτικά με το παιδί τους. Κάνουμε μάθημα μια ή δύο φορές την εβδομάδα και μου στέλνουν μικρά βίντεο για να τους κάνω εποπτεία.

Έχουμε καλά αποτελέσματα και με αυτόν τον τρόπο!

Χτες μου είπαν οι γονείς της Μαρίας ότι η κόρη τους έμαθε να απαντάει με ΝΑΙ!! Θέλω τούρτα..... λίγο δύσκολο από Κύπρο..... τελικά υπάρχουν αποστάσεις!!

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΙΚΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ = ΜΑΓΙΚΟ ΚΛΕΙΔΙ

Οι αισθητηριακές διαταραχές και οι στερεοτυπικές συμπεριφορές είναι στοιχεία από τα οποία αποτελείται ο αυτισμός. Είναι δηλαδή ο διαφορετικός τρόπος με τον οποίο τα αυτιστικά άτομα αντιλαμβάνονται και επεξεργάζονται τις πληροφορίες και τα ερεθίσματα που λαμβάνουν από γύρω τους.

Οι στερεοτυπίες που μπορεί να εμφανίζει κάποιο παιδί είναι κάτι που έχει νόημα και σημασία για αυτό και έτσι εμείς καθώς δείχνουμε αποδοχή άνευ όρων τις δεχόμαστε απόλυτα, σε αντίθεση με άλλους ανθρώπους που περιβάλλουν το παιδί και προσπαθούν με κάθε τρόπο να τις περιορίσουν και να τις σταματήσουν.

Στην πραγματικότητα οι στερεοτυπικές συμπεριφορές είναι ένα μαγικό κλειδί. Έτσι αν τις εκμεταλλευτούμε και τις αντιμετωπίσουμε κατάλληλα θα μας οδηγήσουν κοντά στο παιδί, το οποίο θα λάβει κοινωνικότητα, θα αντιληφθεί την αποδοχή και την αγάπη μας και θα είναι χαρούμενο.

Ο Ορέστης είναι ένα παιδί που έχει ιδιαίτερη αδυναμία στα χέρια του, τα οποία μπορεί να κάθεται να τα παρατηρεί με τις ώρες. Όταν το αντιλήφθηκα έσπευσα και εγώ να κάνω με τα χέρια μου ό,τι έκανε ο ίδιος με τα δικά του, απλά και σιωπηλά χωρίς καμία διάθεση να τον ενοχλήσω. Κάποια στιγμή ο Ορέστης έδειξε ενδιαφέρον και για τα δικά μου χέρια τα οποία έπιασε και άρχισε να περιεργάζεται. Η κίνηση αυτή του Ορέστη ήταν κάτι που άλλαξε τη σχέση μας και μας έφερε πιο κοντά.

Από τότε κάθε φορά που παίζουμε με τον Ορέστη αφιερώνουμε κάποια λεπτά της ώρας στα χέρια μας, τα οποία πιάνουμε, τα σφίγγουμε, τα χτυπάμε και γενικά αφήνω τον Ορέστη να τα επεξεργαστεί όπως θέλει. Αυτές οι στιγμές είναι οι πιο ουσιαστικές. Παρ' όλο που δεν υπάρχει λεκτική επαφή, τόσο η σωματική επαφή που έχουμε όσο και η οπτική επαφή και τα χαμόγελα που προκύπτουν μας δίνουν την αίσθηση ότι επικοινωνούμε τέλεια.

Η στερεοτυπική αυτή συμπεριφορά του Ορέστη, αφού έγινε αποδεκτή, εξελίχθηκε και έγινε κάτι στο οποίο συμμετέχουμε μαζί και οι δύο. Κρατώντας ο ένας τα χέρια του άλλου η απόσταση μηδενίζεται, η κοινωνικότητα πολλαπλασιάζεται και η προσπάθεια γίνεται κοινή!

Ελευθερία Πασπάλη

ΕΓΓΡΑΦΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΤΗΣΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΣΤΟ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Ξεκίνησαν οι εγγραφές για την ετήσια εκπαίδευση στο Θεραπευτικό Παιχνίδι με αυτιστικό παιδί Κ.Α.Λ.Ε.Σ.Μ.Α. στην Θεσσαλονίκη, αλλά και αλλού στην Ελλάδα. Θα υπάρχει ειδικό πρόγραμμα για εκπαίδευση σε απόσταση. Περισσότερες πληροφορίες στο yprostirixigoneon@gmail.com και στο www.kyg.gr.

Για την εκπαίδευση από απόσταση, το πρόγραμμα θα το εξής:

1. Μέσω skype ή με άλλο ηλεκτρονικό τρόπο θα παρακολουθήσετε τα θεωρητικά μαθήματα και μερικές θεωρητικές εποπτείες.
2. Κάθε μάθημα συνοδεύεται από μια μικρή εργασία.
3. Θα γίνουν 3 ή 4 Σαββατοκύριακα εδώ στην Θεσσαλονίκη για ομαδική πρακτική εξάσκηση:
Θα παίζετε με τη σειρά με κάποιο παιδί και θα κάνουμε εποπτεία και βιωματικό παιχνίδι
4. Υποχρεώνετε να γράψτε ένα μικρό άρθρο (300 λέξεις τουλάχιστον) για το Περί Αυτισμού το μήνα (8 άρθρα συνολικά)
5. Υποχρεώνεστε να συμμετέχετε σε συζητήσεις με τους γονείς, μέσω skype.
6. Συνίσταται να έρχεστε εδώ για να με παρακολουθήσετε στο τζάμι-καθρέφτη, ειδικά στην αρχή. Μπορώ να φιλοξενήσω λίγα άτομα εδώ στο γραφείο μου.
7. Όποιος έχει την δυνατότητα να παίζει με αυτιστικό παιδί στον τόπο του, θα το κάνει αυτό και θα μου στείλει μερικές φορές ένα σύντομο βίντεο για εποπτεία. Όποιος δεν έχει αυτή την δυνατότητα, επιβάλλεται να έρθει μερικές φορές εδώ για μερικές μέρες, για να μπορεί να κάνει την πρακτική εξάσκηση (εκτός από τα Σαββατοκύριακα).

Κέντρο Αυτισμού
Μαρέικε Στέεμαν - Κοκκαλίδου
Ελλησπόντου 22
Καλαμαριά
info@kentro-aytismou.com
www.kentro-aytismou.com
Τηλέφωνα
2310 450 941
6940402054

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ ΓΟΝΕΩΝ

♥ ετήσια εκπαίδευση στο θεραπευτικό παιχνίδι

Ο σκοπός της εκπαίδευσης είναι ο εκπαιδευόμενος να μάθει να παίζει συνειδητά, να ξέρει να εφαρμόζει τις τεχνικές, να αποκτήσει κάποια εμπειρία με διάφορα παιδιά και να μπορεί να δώσει έμπνευση στους γονείς του αυτιστικού παιδιού.

♥ εθελοντικό πρόγραμμα εθελοντών κατ' οίκον

Εθελοντές επισκέπτονται οικογένεια με αυτιστικό παιδί για να παίζουν μαζί του μια φορά την εβδομάδα. Συμμετέχουν σε πρόγραμμα ενημέρωσης και καθοδήγησης.

♥ πολύωρο πρόγραμμα

Υπάρχει δυνατότητα ένα παιδί να παίζει για τρεις ή τέσσερις ώρες συνεχόμενα, με τη στήριξη εκπαιδευόμενων και εθελοντών.

♥ μηνιαία ομάδα γονέων

Η ομάδα γονέων σκοπεύει να δείξει πιο αποτελεσματικούς τρόπους αντιμετώπισης των συμπεριφορών του παιδιού, αλλά και να μάθει τους γονείς πώς να είναι πιο ήρεμοι και θετικοί γενικά ώστε να μπορούν να έχουν πιο λειτουργικές αντιδράσεις στα διάφορα γεγονότα.

♥ μηνιαία ομάδα γονέων μέσω skype

Για γονείς που δεν έχουν προσέλευση σε ομάδα, υπάρχει η δυνατότητα να συμμετέχουν σε μια ομάδα από απόσταση μέσω υπολογιστή.

♥ εντατικό πρόγραμμα

Γονείς που επιθυμούν να ξεκινήσουν ένα πρόγραμμα παιχνιδιού στο σπίτι τους μπορούν να εκπαιδευτούν σε εντατικό πρόγραμμα σε τρεις με πέντε μέρες, είτε μαζί με το παιδί τους, είτε χωρίς. Στην περίπτωση που δεν μπορούν να φέρουν το παιδί τους μαζί τους, θα μπορούν να κάνουν πρακτική εξάσκηση σε άλλο παιδί.

Θα υπάρχει συνέχεια επίβλεψης του προγράμματός του στο σπίτι.

♥ ενημέρωση και ημερίδα

Πραγματοποιούνται ενημερώσεις και ημερίδες για το θεραπευτικό παιχνίδι σ' όλη την Ελλάδα.

Τώρα, περισσότερο Θεραπευτικό Παιχνίδι!

Το Κέντρο Αυτισμού έχει ως στόχο την υποστήριξη τόσο των γονέων όσο και των παιδιών, ώστε να βελτιωθεί η μεταξύ τους σχέση, να γίνει η συμβίωσή τους στο σπίτι πιο ευχάριστη και χαλαρή και για τις δυο πλευρές, και η επικοινωνία τους πιο αποτελεσματική.

Το Θεραπευτικό Παιχνίδι - Κάλεσμα είναι το μέσο για την ανάπτυξη μιας σχέσης γονέα-παιδιού όπου η κατανόηση, η αποδοχή, η χαρά και η επικοινωνία γίνονται όλο και πιο αμοιβαία. Έτσι, χτίζοντας δυνατούς δεσμούς στα μέλη της οικογένειας, το παιδί αρχίζει να εμπιστεύεται τον γονιό και οι γονείς να αποδέχονται και να εκτιμούν την αξία του παιδιού.

Τα αποτελέσματα είναι συχνά θεαματικά, καθώς οι γονείς συχνά από τις πρώτες ακόμα συνεδρίες βλέπουν το παιδί τους να αλλάζει συμπεριφορά, να γίνεται πιο ήρεμο και συνεργάσιμο, να επιζητά την επικοινωνία και το χάδι, να εξελίσσει τον λόγο και τη δημιουργικότητά του.

Αντίστοιχα οι γονείς, βλέποντας τις αλλαγές στο παιδί τους και μαθαίνοντας πώς να επικοινωνούν με αυτό αποτελεσματικά, γίνονται πιο αισιόδοξοι, δημιουργώντας και αυτοί τις κατάλληλες συνθήκες μιας θετικής αλλαγής.

Το Κέντρο Αυτισμού στηρίζει οικογένειες καθημερινά, με συμβουλευτική και το θεραπευτικό παιχνίδι, τόσο στο Κέντρο όσο και στο σπίτι.

Ακόμα, μπορούν να απευθύνονται σε εμάς τόσο οικογένειες που μεγαλώνουν ένα παιδί με αυτισμό και άλλες ειδικές ανάγκες ή/και μαθησιακές διαταραχές και προβλήματα

συμπεριφοράς, όσο και οικογένειες που περνούν μία κρίση στις μεταξύ τους σχέσεις ή έχουν δυσκολίες με την διαπαιδαγώγηση των παιδιών.

Προτεραιότητά μας είναι να δημιουργήσουμε ένα ευέλικτο, εξατομικευμένο πλάνο που θα ανταποκρίνεται στις ανάγκες της κάθε οικογένειας, με δυνατότητα επισκέψεων και στο σπίτι και εξυπηρέτησης και Σαββατοκύριακων.

Σας περιμένουμε ώστε να μάθουμε μαζί πως να χαίρεστε την κάθε στιγμή με τον εαυτό σας, το σύντροφό σας, τα παιδιά σας!

Συμβουλευτική γονέων σε μικρές ομάδες

Μικρές ομάδες δύο ή τριών γονιών αυτιστικών παιδιών. Ενημέρωση για τον αυτισμό, τις ανάγκες των παιδιών, το θεραπευτικό παιχνίδι Κ.Α.Λ.Ε.Σ.Μ.Α., πρακτικές λύσεις για το κάθε γονιό, ασκήσεις χαλάρωσης και άλλα βιωματικά παιχνίδια. Προτείνω μια ομάδα να συγκεντρωθεί ή μια φορά την εβδομάδα ή δύο φορές το μήνα, για δύο μήνες τουλάχιστον. Έτσι μπορούμε να 'χτίσουμε' κάτι και να έχουμε άμεσα αποτελέσματα. Έτσι όλοι οι γονείς θα πάνε ένα βήμα μπροστά! Συμβολική τιμή.

Ομάδες γονέων 10 - 20 ατόμων.

Η μεγαλύτερη ομάδα μας δίνει την δυνατότητα να κάνουμε ένα πλούσιο πρόγραμμα με πολλές δραστηριότητες με σκοπό την κατανόηση των αναγκών των παιδιών, αλλά και το πως να αντεπεξέλθει ο γονιός στις καθημερινές απαιτήσεις.

Σε μηνιαία βάση πραγματοποιείται σ' όλη την Ελλάδα.
Συμβολική τιμή.

Ομάδα γονέων μέσω skype.

Από απόσταση μπορούμε να κάνουμε επίσης σημαντικές συναντήσεις και να πετύχουμε τα ίδια αποτελέσματα από τις άλλες ομάδες γονέων. Δίνεται καθημερινή πρακτική εξάσκηση και έτσι θα υπάρχουν άμεσα αποτελέσματα.

*Επικοινωνήστε μαζί μου στο
info@kentro-aytismou.com*

Ας γνωριστούμε από κοντά!

Σας καλώ να έρθετε στο απόγευμα συνάντησης, γνωριμίας και ενημέρωσης για γονείς και ενδιαφερόμενους για την εκπαίδευση, ή εθελοντές:

**Δευτέρα 25 Σεπτεμβρίου,
ώρα 17.30 - 19.30.**

Κέντρο Αυτισμού
Ελλησπόντου 22
Καλαμαριά

www.kentro-aytismou.com

Δηλώστε συμμετοχή!!

info@kentro-aytismou.com